

OOGHOOGTE

valentijn 2025

Charles van Wettum

Ooghoogte

'Love looks not with the eyes'

William Shakespeare

‘Heb je Jasper gezien?’

Ook deze zaterdagavond zitten ze met z’n drieën aan een tafeltje in de TimeTrap. Het is het eerste weekend van de maand en de hippe tent is dus afgeladen vol: het voorstellen van de nieuwe spektakelboys trekt altijd veel bezoekers.

Alya gilt natuurlijk. Dat doet ze bij dingen die ze leuk vindt, bij dingen die ze eng vindt en bij alles wat met kleren of alcohol of make-up of seks te maken heeft. Altijd, dus. Maar nu is haar gilletje extra hoog, merkt Margot. Nog hoger dan toen ze hoorde dat TimeTrap een nieuw merk wodka zou gaan schenken.

‘Die Jasper. Hij is zo... poehie.’ Alya wuift zichzelf met haar hand koelte toe. Haar maniertjes zijn ontzettend gemaakt, realiseert Margot zich, en tegelijk passen ze zo goed bij haar.

‘Het was onmogelijk om hem niet te zien,’ giechelt Margot. De introductie door de DJ was al uitdagend: ‘En hier is als eerste onze Jasper. Luister goed, meiden. Hij heeft geen voorkeur voor huid of haar of vormen: onze Jasper is een ogen-man. Grote ogen, ogen om in te verdrinken. Diepe, uitdagende ogen. Dus houd je ogen open voor Jasper!’

De DJ is inmiddels verder gegaan met het voorstellen van de volgende boy, maar niemand in de TimeTrap luistert daar nog naar. Alle ogen zijn gericht op Jasper. Zijn lange, bruine lokken golven over zijn brede schouders. Zijn strakke zilveren tanktop glanst in de flitsende

verlichting, de rollende spieren lijken wel door het dunne materiaal heen te barsten.

Langzaam en heupwiegend schrijdt hij in zijn zwartleren broek naar de bar. Onderweg kijkt hij de meisjes rondom hem in de ogen. Eén voor één. Lang en onderzoekend. Zijn ogen... Een zucht rolt door de TimeTrap. Margot is al verdronken, ze zucht diep mee.

‘Als ogen een spiegel van de ziel zijn, dan is zijn ziel zo zwart als de nacht,’ fluistert Case zachtjes in Margots oor.

‘Wat ben je weer heerlijk nuchter,’ lacht Margot naar haar vriendin. Case doet niet aan versieringen en aanpassingen, ze is zelfs trots op haar onbeschadigde huid. Op haar eigen schattige manier is Case ontzettend ouderwets.

‘Ik wil bestellen,’ roept Alya. ‘We moeten proosten op Jasper.’ Door haar enorme ervaring is ze razendsnel met de besteltafel, de drone is al even vlug met de bezorging. Margot krijgt haar witte wierwijn, Case drinkt een IPA en Alya heeft voor zichzelf zoals altijd de TimeTrap-cocktail besteld. Met al hun verschillen zijn ze al heel lang *best friends forever* en Margot is blij met elke avond die ze hier samen doorbrengen.

Zodra de bestelling op tafel staat, begint Alya met het ingewikkelde proces van mixen.

Wolken van dampen en kleuren en geuren verspreidden zich over de tafel. ‘Ah,’ glundert ze, ‘Moet je kijken, die drie bitches aan dat tafeltje zijn jaloers. Kijk, nu bestellen ze...’ Ze gooit haar hoofd schaterend achterover, ze geniet. Margot lacht mee, dat is belangrijk voor haar vriendin.

‘Op Jasper,’ toost Alya drie minuten later. In één vloeiende beweging heft ze het glas naar de bar waar Jasper zit, als juweel tussen de andere spektakelboys. ‘Ik lust je rauw, kereltje,’ zegt ze met een kusmondje. Jasper ziet het, zijn glanzende ogen lachen samenzweerderig. Hij heft zijn glas naar haar. Santé!

‘Hij ziet me.’ Alya lacht haar meest verleidelijke lach, ziet Margot. Haar amandelvormige bruine ogen stralen, haar lange zwarte haar danst over haar hemelsblauw geverfde huid, haar traag rollende armspieren beloven een krachtige maar toch koesterende omarming. Alya heeft zichzelf voor haar zeventigste verjaardag een complete ombouw cadeau gedaan en iedereen kan het zien: het resultaat is fantastisch. De combinatie van natuurlijke vrolijkheid, jeugdige lichamelijkeheid en de zwoelheid van lange ervaring geeft haar een onweerstaanbare uitstraling.

Margot ziet dat Jasper dwars door de drukke TimeTrap heen naar Alya knipoogt. Recht en duidelijk speciaal naar haar, langzaam en nadrukkelijk. Zijn lange wimpers bedekken een moment de zwarte diepze, dan komt de fonkeling weer tevoorschijn. Ze hoort haar vriendin zuchten. ‘Een snoepje. Een cadeautje. Ik zou willen ...’ Het gebeurt niet vaak, maar Alya kan geen woorden meer vinden.

De DJ heeft de laatste spektakelboy voorgesteld. Margot denkt dat niemand in de TimeTrap hem heeft gezien, alle aandacht gaat uit naar Jasper. ‘En dan nu: feest!’ roept de DJ. Het volume van de retrohardcore gaat omhoog.

‘Ik ben benieuwd,’ roept Alya over de tafel om de achtergrondmuziek te overstemmen. Ze wimpelt nonchalant één van de spektakelboys af die rechtstreeks naar haar is gelopen. ‘Die Jasper zal wel slim genoeg zijn om wat schijnbewegingen te maken, voordat hij hierheen komt.’ Dan herinnert ze zich haar cocktail. Wanneer ze koket een piepklein slokje uit het hoge glas neemt, walmt een zweem van mintgroene damp over de rand van het glas, op de tafel en daarna traag naar de grond.

Even kijkt ze rond om Jasper te vinden, maar hij heeft haar niet zien nippen. Hij is vanaf de bar naar een tafeltje verderop gelopen. Margot ziet zijn geoliede armspieren golven, zijn glas water houdt hij in de linkerhand en met rechts duwt hij een lok zwart haar in model. Wanneer

hij met een stralend witte lach bij het tafeltje aankomt, kirren de vier meisjes daar zenuwachtig. Langzaam buigt hij zich voorover. Wat hij zegt, gaat natuurlijk verloren in het achtergrondlawaai, maar Margot ziet dat zijn ogen hun kant op flitsen. Hij kijkt naar Alya, natuurlijk. Of misschien toch naar haarzelf? Ze wordt verrast door de knoop die ze bij die gedachte in haar maag voelt.

‘Dat is afgunst,’ denkt ze, verbaasd dat dit gevoel haar zo overvalt. ‘Ik ben verdorie jaloers op een paar chicks zonder kop.’ Het doet pijn, maar ze kan het niet ontkennen: ze zou willen dat Jasper tegen haar fluistert. Ze wil de woordjes horen, ze wil zijn zachte adem tegen haar huid voelen. Terwijl ze op haar ellebogen op de tafel leunt, volgt ze de boy zo onopvallend mogelijk op zijn dwaaltocht langs de tafeltjes.

De route van Jasper lijkt op die van een glanzende bal door een flippermachine. Soms lijkt hij dichterbij te komen, dan blijkt dat plotseling een schijnbeweging en schiet hij langs een paar tafeltjes naar meiden in een verre hoek. Het lijkt een eindeloze tijd te duren voordat de boy bij hun tafeltje komt. Margot ziet dat Alya zich in bochten wringt om haar beste vormen aan hem te laten zien. Daar is ze goed in, weet Margot. Wanneer Alya iets écht wil, dan krijgt ze het.

Eindelijk komt hij. Jasper schudt zijn haar opzij en kijkt nonchalant de zaal rond. Dan doet hij net of hij pas nu hun tafeltje opmerkt. Stap voor stap komt hij dichterbij, doelgericht en zelfbewust loopt hij door tot hij bij hen staat. Tussen Alya en haar in, Margots adem stukt. Eén voor één kijkt hij hen aan, zijn blik raakt Margot op een plek waar nog nooit iemand ...

Langzaam buigt Jasper zich voorover in de richting van Alya. ‘Ze hebben aan u een heel goede job gedaan, mevrouw,’ hoort Margot hem tegen haar vriendin zeggen. Hij heeft een prachtig warme tenor. Zijn ogen dwalen over het lichaam van Alya: haar prachtige armen, de nek waarin geen rimpeltje zichtbaar is, de volle boezem die met moeite in haar avondjurk

past. ‘Het is echt heel goed gedaan, mijn complimenten.’ Hij zwijgt even. Dit is natuurlijk gewoon zijn dagelijkse werk, denkt Margot. Hij wordt betaald om de klanten complimenten te maken – toch zou ze willen dat hij zulke lieve dingen tegen haar zei. ‘Maar uw ogen ...’ vervolgt hij zonder de zalvende toon van zijn stem te veranderen. ‘Uw ogen zijn oud, mevrouw. Ogen liegen nooit.’

Van schrik verslikt Margot zich in haar wijn. Nog nooit in haar leven is Alya zó beledigd. Ze moet woedend zijn! Wat zal Alya straks in de wc’s tekeer gaan! Margot kent haar vriendin, ze zal vloeken en tieren. Dit is zó ontzettend kwetsend! Voordat Margot kan zien hoe haar best friend forever reageert, heeft Jasper zich naar haar gebogen. Hij doet een kleine stap om met zijn gezicht dichterbij haar te komen. Zijn stralende ogen verschijnen vlak voor de hare. Zijn blik boort diep in haar hart, hij ziet al haar geheimen en elke verborgen behoefte en dat vindt ze prima. Hij mag alles zien en hij mag alles vragen en zij wil elk woord van hem horen. Elke betekenis, elke nuance. Elke wens.

Jasper blijft zwijgen terwijl hij haar ogen in zich opneemt. De wimpers bekijkt hij haartje voor haartje, haar oogleden porie voor porie, haar iris millimeter voor millimeter. Tenslotte kijkt hij haar recht in de pupillen - de zee van zijn blik is eindeloos veel dieper dan Margot zich had kunnen voorstellen. Na een korte stilte pakt hij haar hand en zegt zacht en langzaam: ‘Wat heb jij een prachtige ogen, meisje. Ongelofelijk. Echt verbijsterend.’ Hij moet hard praten om boven het rumoer uit te komen, maar toch klinkt zijn stem zacht fluisterend en intiem. ‘Zo prachtig groen, meisje. Zo’n prachtige glans. Ze benemen mij de adem, in zulke glinsterende ogen zie ik de allermooiste ziel.’ Hij glimlacht.

‘Dit is alleen maar professioneel’ zegt Margot waarschuwend tegen zichzelf, maar ze luistert niet.

‘Ik zou erin kunnen verdrinken. En wat een heerlijke ondergang zou dat zijn.’ Haar hart slaat over, haar bloeddruk stijgt en ze voelt blossen naar haar hals en haar wangen trekken. Hij ziet dat natuurlijk - vreemd genoeg schaamt ze zich er niet voor. Integendeel.

‘Maar...’ Het laatste woord spreekt Jasper langgerekt uit, zacht en als een helaas onontkoombare vaststelling van diepe teleurstelling.

‘Helaas, meisje, het moet worden gezegd.’ Hij kijkt Margot recht aan. Zijn ogen lijken nog donkerder, nog dieper, de fonkeling wordt nog doordringender. ‘Helaas, je ogen zijn klein. Te klein. Als ze groter waren...’ Hij glimlacht verontschuldigend. ‘Ik zou weg van je zijn. Ik zou je aanbidden. Ik zou geen seconde van je zijde wijken.’ Hij schudt zijn hoofd vanwege de onontkoombare waarheid. ‘Maar nu... Ach, het is zo ontzettend jammer, meisje. Zo verschrikkelijk tragisch.’

Langzaam maakt hij de afstand iets groter. Zijn ogen blijven op Margot rusten alsof hij nadenkt of hij nog meer zal zeggen. Zijn blik betovert haar - zó donker, zó mysterieus, zo vol beloften van onmogelijke dingen. Ze vergeet bijna adem te halen.

Dan knipoogt hij snel en staat op. Abrupt draait hij zich om. Hij negeert Case, hij heeft geen oog meer voor Margot. Al zijn aandacht is nu gericht op het tafeltje achter hen waar twee stelletjes smachtend zijn komst afwachten.

Het wordt stil aan hun tafeltje, zelfs de bonkende achtergrondmuziek lijkt afwezig. Alya is nog met zichzelf bezig – ze moet verwerken dat ze oude ogen heeft. Het is waar, natuurlijk, maar het is ook schokkend dat het gezien kan worden en het is dodelijk dat hij het hardop zei. Met haar ijzeren wil herpakt ze zich. Margot heeft de woorden van Jasper nog niet verwerkt – ze moet ze nog vertalen naar iets dat haar verstand kan begrijpen. Case heeft haar arm op Margots blote schouder gelegd, ze knijpt met haar hand zachtjes bij Margo in de nek. Jasper heeft aan hun tafeltje een slagveld achter gelaten.

‘Meid,’ zegt Alya plotseling. Ze heeft in de afgelopen paar seconden besloten om haar verlies te incasseren en haar vriendin te adopteren als een vervangend project. ‘Je hebt een echte kans!’ De verbazing klinkt door in haar stem. ‘Jij! Bij Jasper! Denk je dat toch eens in. Je hebt een echte kans.’

‘Ja,’ reageert Margot verslagen. ‘Als mijn ogen maar groter waren.’

Alya wil er niet van weten. ‘Niet zo negatief, meid. Je kunt hem krijgen, daar moet je alles voor doen. Het leven is kort.’

‘Maar ik heb Harry,’ antwoordt Margot. ‘En te kleine ogen.’

‘Harry? Heb je die nog steeds? Hoe bestaat het.’ Alya zucht diep.

Zes maanden geleden zaten ze ook in de TimeTrap, een paar tafeltjes verder van de bar.

Margot had opeens gezegd: ‘Ik neem een vaste vriend. Eentje voor lange tijd.’ Alya had van schrik haar hoge gillette gegild.

Case had even gewacht met reageren, ze dacht na. Ze is na een lange zoektocht naar zichzelf de filosoof van hun kringetje geworden. Toen Margot niet verder ging, vroeg ze: ‘Je bedoelt écht ‘vriend’? Als in: ‘jongen’? Als in: ‘vast’?’

‘Zijn wij soms niet goed genoeg voor je?’ vulde Alya aan. ‘Er gaat niks boven best friends.’

‘Doe niet zo gek, natuurlijk zijn jullie goed voor me. Nee, ik wil het gewoon eens proberen. Een experiment.’

‘Een experiment, ja, dat is leuk,’ kroelde Alya. ‘Weet je nog die Gunther?’ Alya’s blik ging omhoog naar het plafond, ze zwolg in haar herinneringen. ‘Dat was me nog eens een experiment.’

‘Ik wil er eentje voor lang, niet voor één kick. Ik ga een profiel maken en dan kijk ik wat er gebeurt. Willen jullie helpen?’

‘Ja, ja, ja,’ Alya dacht nooit lang na. Ook nooit kort, trouwens. ‘Nu? Ah, Jehosafat, yes meid, ik doe mee.’

Case was zoals altijd bedachtzaam. ‘Dit is ontzettend *überretro*, Margot. *So absolutely not done.*’

‘Ja, leuk idee, hè?’ Margot deed haar best om luchtig te klinken, maar ze wist dat Case haar te goed kende om haar te misleiden. ‘Nou, daar ga ik. Kijk, ik heb al een account geopend. Wat zal ik als wensen opgeven?’

‘Sportief, gespierd en een woest uiterlijk.’ Alya zag het al helemaal voor zich. ‘En natuurlijk groot geschapen en heel veel techniek en extra uithoudingsvermogen. Oh, meid, mag ik hem een keertje lenen?’

Margots lange, blonde krullen zwierden over de tafel van het lachen. ‘Hij is niet alleen daarvoor. Ik wil méér, weet je wel.’ Ze koos voor normaal postuur. ‘Hij moet langer zijn dan ik, maar niet veel. Hij moet leuk zijn, maar wel normaal. Weet je wel, niet dat meiden komen sjansen. Hij is voor mezelf, niet om mee te showen.’

Case kwam dichterbij zitten, Margot was duidelijk serieus. ‘Dan moet je misschien bij karakter kiezen voor trouw en loyaliteit.’

‘Hier. Gespierd,’ zag Alya nog een kans. Margot zet het schuifje op ‘gemiddeld’. Direct greep Alya in. ‘Gespierd is heel belangrijk, dat is de basis van alle prestaties.’ Ze duwde Margot opzij en verzette het schuifje. ‘En dan sixpack, meid, sixpack. Je wilt toch niks anders zien?’ Alya regelde de instellingen alsof het haar dagelijks werk was.

‘Vriendelijke ogen,’ beslist Margot. ‘De kleur vind ik niet zo belangrijk.’

‘Wat ben je vandaag verstandig, Margot,’ merkte Case op. ‘Is er soms iets?’

Margot keek haar vriendin even aan. Kon ze zeggen dat ze behoefte had aan rust? Aan een plekje om zichzelf te zijn zonder zich te hoeven bewijzen? Case keek terug, in haar ogen zag Margot dat ze het niet hoefde uit te leggen – ze begreep haar. ‘Nee hoor, ik wil gewoon iets proberen.’ Ze doorliepen samen de keuzemenu’s. Als snel verschoof Alya’s aandacht naar het bestellen van de volgende cocktail.

Het volgende tabblad. Margot voelde dat ze aarzelde, terwijl ze anders best doortastend was. Waarom was dit anders? De keuzes werden moeilijker: zorgzaam en saai, of feestbeest en uitputtend? Ondernemend en actief, of romantisch en rustig? Uitdagend en spannend, of loyaal en betrouwbaar? Versierder en extravert, of trouw en ontspannend? Avonturier of huismus? Spelletjes of series? Lastig. Steeds lastiger.

‘Dit komt eruit,’ zei Margot tegen Case toen ze alle keuzemenu’s had doorlopen.

Case keek even mee. ‘Dat ziet er ideaal uit, Margot. In alle opzichten perfect,’ complimenteerde ze haar vriendin. ‘Maar denk je dat zo iemand bestaat?’

Margot schudde nadenkend haar hoofd. ‘Zelfs als iemand er al op lijkt, dan staat alle meiden in de rij.’ Ze keek onderaan op de pagina. ‘En ik vind dit ook veel te duur. Moet je kijken!’

Case lachte. ‘*Same thought here, girl.* Is er iets wat je achteraf toch minder belangrijk vindt?’ Ze keek naar de lijst van karaktereigenschappen. ‘Misschien loyaliteit een beetje lager zetten?’ Op het moment dat Case het noemde, was het voor Margot duidelijk dat ze daar niets aan wilde veranderen. Dat was juist één van de dingen waar het haar om ging. Rust.

Veiligheid.

Case zag het. ‘Of anders hier iets aanpassen?’ Haar vinger bleef rusten op het keuzeblad ‘lichaam’.

Margot keek schichtig opzij. Alya was nog steeds druk bezig met het mixen van haar cocktail. Snel verzette Margot een paar schuifjes. Buikje? Met een beetje had ze geen moeite, dat was misschien zelfs best leuk. Minder gespierd was ook acceptabel. Steil haar in plaats van machtige lokken? Nog voordat Alya haar cocktail gemixt had, waren de keuzes gemaakt. Drie seconden na het drukken op ‘afgerond’ kwam de match. Harry paste precies.

‘Laat eens kijken wat het geworden is, meid.’ De kleuren kringelden in Alya’s glas, het boeket van smaken bloeide en de alcohol maakte het af. Al lezend nam Alya haar eerste slokje. ‘Jehosafat, meid, wat heb je nu gedaan? Echt waar, een buikje? Accepteer jij een dikzak? En ook nog kalend!’ pruilde ze. Ze keek naar het plafond in een demonstratief vertoon van teleurstelling en machteloosheid, haar grote bos zwarte krullen kringelde over het spannende roze netshirt. ‘Je bent gek als je aan zoiets begint. Ik hoef hem in ieder geval niet. Nog geen uurtje.’

Margot keek Case aan voor hulp. Haar ogen stonden begrijpend. Steunend. ‘Ze snapt me,’ dacht Margot. Het kon niet hardop gezegd worden, maar haar ogen spraken. Dit was goed.

Drie weken later trok ze bij Harry in. Hun karakters waren totaal verschillend: zij ongedurig en veranderlijk en vlinderig, hij stabiel en zorgzaam en saai. Ze pasten wonderbaarlijk bij elkaar.

Harry is een schat. In de zes maanden dat ze nu samen zijn, is hij wel iets dikker geworden, maar hij is lief. En trouw. En zorgzaam. En saai.

De aandacht van Jasper heeft Margot geraakt, dat kan ze niet ontkennen. Hij vond haar bijzonder, ze had nooit durven verwachten dat zo’n mooie jongen haar zou zien. Het liet haar niet los.

De zondagavond zijn ze weer naar de TimeTrap gegaan. Dat is bijzonder, ze gaan anders nooit twee keer in een weekend. Margot wilde graag en Alya vond het prachtig om te zien hoe haar vriendin met een vaste vriend nu was gevallen voor een spektakelboy.

Meer dan een uur was Margot bezig geweest met haar make-up. Alya's had haar online bijgestaan, met haar adviezen had Margot alle mogelijke trucs toegepast om haar ogen groter te maken: een maskertje om haar huid egaal te maken, een lichte concealer om haar wallen te verzachten, een lichte oogschaduw op haar ooglid die overliep naar een donkere aardetint op de arcadeboog, wat highlighter in haar ooghoeken, een mooie krul in haar prachtige natuurlijke wimpers, een wit lijntje op de onderste waterlijn. Nadat ze ook nog haar wenkbrauwen had bijgewerkt en wat lichte oogschaduw onder de hoogste hoek had aangebracht, keek ze tevreden naar het resultaat.

‘Dat is perfectie, meid,’ had Alya bewonderend geroepen toen ze het eindproduct zag. ‘Jasper gaat vallen als een baksteen, die boy heeft geen kans!’ Inderdaad waren Margots ogen helderder, vrolijker en fonkelender dan ooit. Ze zag het zelf in de spiegel en ze kreeg er kippenvel van. Het was zelfs Harry opgevallen toen ze de woonkamer in kwam.

Nu zitten ze in de TimeTrap. Aan hun vaste tafeltje en met hun vaste drankjes. Margot voelt haar hart tekeergaan wanneer Jasper na wat rondwandelen door de zaal hun kant op komt. Zijn flonkerende donkere ogen nagelen haar vast op haar stoel als naalden een vlinder tegen het zwarte prikbord. Haar adem stukt, wanneer hij bij hun tafeltje stopt.

‘Ha, meisje. Dag, oude vriendin.’ Hij slaat Case over, hij ziet haar niet eens zitten. Even blijft zijn blik op Alya rusten, dan kijkt hij naar Margot. ‘Wat heb je dat leuk gedaan met die groene oogschaduw. Precies passend bij de kleur van je ogen.’ Hij glimlacht naar haar. ‘Heel professioneel, je hebt het onderste uit de kan gehaald.’

Hij valt stil. Hij lijkt niet overtuigd, denkt Margot. In zijn ogen staat een onbestemde blik. Het is geen overtuiging. Het is geen ontzag. Het lijkt wel... Tja, ze kan er geen ander woord voor vinden dan medelijden.

‘Maar ja.’ Jasper zucht diep. ‘Het werkt niet.’ Even lijkt hij na te denken over hoe hij dit moet zeggen. ‘Weet je, meisje, niet je oogschaduw is de spiegel van de ziel, toch? Dat zijn je ogen. Ach, meisje, als ze een beetje groter waren...’

‘Dat is een rotopmerking, Jasper,’ breekt Case in. ‘Dat is eye-shaming. Niemand kan iets doen aan de grootte van zijn ogen.’

Jasper knipoogt. Niet naar Case, maar naar Margot. ‘Oh nee? Moet je eens kijken op de website van EyeHigh. Ze kunnen alles, meisje, echt alles. Het is ongeloofelijk.’ Hij gaat breeduit voor Margot zitten. ‘Kijk maar eens in mijn ogen. Ze hebben mijn pupillen gedaan. Zie je dat? Pikzwart met een gouden flonkertje.’ Hij kijkt haar diep in haar ogen. Margot ziet het. Ze verdrinkt erin. ‘Dat is dus wat ze kunnen. Het is wonderbaarlijk.’ Zonder verder nog iets te zeggen loopt hij door naar het volgende tafeltje. Margot kan haar ogen niet van hem afhouden, die geweldig gespierde schouders, de strakke middel, de zwartleren broek. Zijn ogen kan ze vanaf de achterkant natuurlijk niet zien, maar de herinnering eraan...

EyeHigh, zei hij toch?

Harry is ertegen, maar dat wist ze natuurlijk al. Hij vindt het overdreven, ze heeft het helemaal niet nodig, ze is mooi zoals ze is en ze hebben er het geld niet voor. Maar ja, Harry is gewoon ouderwets, hij heeft niet eens een piercing en alleen maar een heel kleine tatoeage omdat zij zo graag wilde dat hij haar naam op zijn arm droeg.

Margot twijfelt. En geld... Ze kan toch zeker gewoon informeren? Dan weet ze ook waar ze op moet rekenen.

De week erna is Jasper er weer over begonnen. Deze keer ging hij zelfs bij haar aan het tafeltje zitten, dat heeft ze hem nog nooit eerder bij meisjes zien doen. Hij heeft met zijn hand over haar wang gestreken, zacht en langzaam en zorgzaam, terwijl hij haar aankeek met zijn onpeilbaar donkere ogen. Alya is lyrisch, ze vindt alles Jasper zegt prachtig. Case is zoals altijd nuchter en voorzichtig en afwachtend.

‘Ik wil niet meer rustig,’ valt Margot die avond tegen Harry uit wanneer ze thuis komt. ‘Ik word doodziek van al die rust. Ik heb actie nodig. Uitdaging. Spanning.’ Harry is vanzelfsprekend machteloos. Hij kan geen spektakel aanbieden, hij heeft geen andere keuze dan af te wachten wat Margot in haar onrust gaat doen.

Margot heeft niet aan Harry verteld dat ze korting krijgt bij EyeHigh als ze daar de naam van Jasper noemt. Harry zou hebben groepen dat Jasper commerciële belangen heeft. Dat hij alleen maar zoveel mogelijk meisjes het hoofd op hol brengt om dan geld aan ze te verdienen. Dat verwijt is natuurlijk niet eerlijk, Jasper doet gewoon zijn best voor haar, maar Harry zou dat nooit geloven. Harry kan gewoon niet accepteren dat Jasper haar leuk vindt. Ze heeft mooie ogen, zegt Jasper...

De voorlichting door EyeHigh vindt plaats achter in hun grote winkel. Alya is meegegaan, ze zit aan het tafeltje naar Margot en ze is geïnteresseerd in alles. Margot heeft niet aan Case gevraagd om mee te gaan. Ze weet allang wat Case zou zeggen en ze heeft op dit moment juist support nodig.

‘Grotere ogen, ja, mevrouw, daar vragen veel mensen ons om. Veel vrouwen van uw leeftijd vinden hun ogen te klein en gelukkig hebben we tegenwoordig heel goede oplossingen.’

Wanneer de verpleegkundige-verkoopster hoort waar ze voor komt, reageert ze gelukkig heel begrijpend. Ze begint te bladeren in een groot fotoboek dat voor hen op tafel ligt. Margot ziet contactlenzen langskomen, daarna synthetische oogballen met pupillen in alle vormen en kleuren. De verkoopster bladert verder.

‘Die?’ vraagt Alya, en ze wijst op een oogbal waarop de mintgroene pupil zo groot is dat er geen oogwit meer overblijft. ‘Dat is jouw kleur, Margot.’

De verkoopster reageert direct. ‘Bij mevrouw kunnen we de pupillen wel een klein beetje groter maken. Misschien tien procent. Maar ik denk dat die winst niet zichtbaar zal zijn, mevrouw knijpt wat met haar ogen en dan is het grootste deel van het effect weg. Daardoor is ook het plaatsen van grotere oogballen geen goede optie.’

‘Dus u kunt me niet helpen?’ Margot is diep teleurgesteld. Ze is met hoop hiernaartoe gekomen en nu moet ze onverricht ter zake weer weg? Waarom hebben ze dat niet meteen gezegd toen ze een telefonische afspraak maakte?

‘Jawel, mevrouw, wij kunnen u wel helpen. Maar daarvoor moeten we afstappen van klassieke vormen. Ik wil u iets moderners laten zien.’ Ze bladert verder in het boek en terwijl ze het omdraaide om Margot de plaatjes te laten zien, trekt ze uit een la twee botachtige beugels. ‘We maken op maat prachtige externe oogkassen en die plaatsen we op de zijkanten van uw hoofd.’

Eigenlijk wist Margot wel dat het hierop zou uitdraaien. Ze heeft op internet foto’s gezien. Ze volgt een paar influencers met externe oogpassen en er zijn zelfs een paar beroemde modellen die het afgelopen jaar zij-ogen hebben laten plaatsen. En als die beroemdheden ermee beginnen. ‘Ik zag laatst in de stad iemand hiermee lopen,’ roept Alya. ‘Ik wist niet dat het voor gewone mensen ook al te krijgen was!’ Ze slaat Margot op de schouder. ‘Dat is het, meid. Dit is zo prachtig!’

Ze had gehoopt dat deze oplossing niet nodig was... Even denkt Margot dat ze dat moet zeggen, maar Alya is zo enthousiast. Straks blijkt waarschijnlijk toch dat ze het niet kan betalen.

De verpleegkundige-verkoopster is aangestoken door de enthousiaste reactie van Alya. 'Die houders printen we precies passend. Die bevestigen we aan uw jukboog.' Ze houdt de twee voorbeelden tegen de zijkanten van haar hoofd. 'We printen ook uw nieuwe ogen, die komen op vijf tot maximaal tien centimeter buiten uw schedel. U hebt natuurlijk nog de keus in maat en kleur.'

Het lijkt Margot niet comfortabel, die twee ogen die opzij uit de schedel steken. Gelukkig is Alya er om haar te helpen. Zij heeft verstand van schoonheidsingrepen en met haar enthousiasme kan ze lastige beslissingen makkelijker maken.

'De nieuwe ogen verbinden we met uw oogzenuw. De elektronica wordt verborgen in de lege oogkassen. Natuurlijk zorgen we voor vulling van de kassen en worden uw oogleden keurig gesloten.'

'Ik weet het niet, ik vind dit eng.' Ze kijkt naar Alya op zoek naar bevestiging.

'Jasper vond dit prachtig, meid. Hij heeft er verstand van, toch?'

'Bedoelt u Jasper van de TimeTrap?' vraagt de verpleegkundige-verkoopster onmiddellijk.

Margot knikt met tegenzin. Ze heeft er een hekel aan dat dit ter sprake komt, op deze manier lijkt het net alsof ze makkelijk beïnvloedbaar is.

'Als Jasper u stuurt, krijgt u in ieder geval veertig procent korting van ons.' De verpleegkundige noteert een paar tekens op een formulier dat voor haar ligt. 'En het opent ook een nieuwe mogelijkheid. Ik mag u in dat geval vragen of wij met uw nieuwe ogen promotie zouden mogen maken. Dat zou u een contract opleveren, met een vergoeding.'

‘Dan krijgt ze die ogen dus gratis,’ reageert Alya direct. Ze lacht naar Margot met haar blik van ‘durf te vragen’. Alya durft alles.

De verpleegkundige-verkoopster zwijgt even. ‘Hoe dat precies gaat... Dat moet ik even navragen.’ Ze pakt haar telefoon en verzendt een appje. ‘Trouwens, ik vraag ook even of Kayleigh-Joonna langskomt, die heeft het ook laten doen. Ze is nu thuis, ze komt graag even showen.’

De verpleegkundige-verkoopster staat op. ‘Ik moet even bellen, een momentje.’ Ze verdwijnt door een deur naar achter. Voordat de deur sluit, hoorde Margot haar zeggen: ‘Chef, even een vraagje over die actie.’ De rest is onhoorbaar.

Margot zakt achterover in haar stoel. Dit is wel heel ingrijpend. Moet ze hier niet met Case over praten? Of misschien met Harry? Maar ze weet toch al wat die zullen gaan zeggen en ze heeft op dit moment écht meer behoefte aan bevestiging dan aan alweer kritiek. Misschien ...

‘Hallo, ik ben Kayleigh-Joonna.’ De stem komt van achter hen. Als Margot zich omdraait, ziet ze het bijbehorende gezicht: twee heel wijd uiteen staande stralende ogen, irissen zo groot als een twee-euromunt, een felwitte oogbol die wordt omrand door prachtig volle donkerblauwe wimpers. Kayleigh-Joonna kijkt haar aan met de felste blauwe ogen die Margot ooit heeft gezien.

‘Wat is dat prachtig!’ Alya slaat haar hand verbijsterd voor haar mond. ‘Prachtig...’ Ze stottert van opwinding. ‘Och meid, als je dat zou kunnen krijgen... Wat geweldig...’ Margot heeft nog nooit gezien dat Alya ergens zo van onder de indruk is.

‘Hoi.’ Kayleigh-Joonna gaat tegenover Margot zitten. ‘Dit zijn dus mijn ogen.’ Ze lacht er breed bij, vriendelijke rimpeltjes trekken langs haar eeuwig gesloten oogleden. ‘Vind je ze niet geweldig?’ Ze wacht even om Margot rustig te laten kijken. ‘Ik ben er zo blij mee! Ik kan veel scherper zien, dat is heel handig bij mijn schilderijen...’ Van dichtbij loenst

Kayleigh-Joonna een beetje. ‘...en ik kan veel beter diepte zien, dat is ook fijn.’ Ze draait zich om, in de spiegel achter haar kijkt ze naar zichzelf. Een duidelijk tevreden glimlach trekt over het jonge gezicht. ‘Maar het belangrijkste vind ik dat het zo mooi is. Mijn vriendin is er zo blij mee!’

Margot reageert niet. Ze ziet hoe de grote oogleden knippen, de helle irissen schieten heen en weer terwijl Kayleigh-Joonna rondkijkt. Het lijkt haar vooral zo ontzettend ingrijpend. Op een ongewone manier is het misschien inderdaad wel mooi. Esthetisch fraai, zoals een modern juweel indrukwekkend ontworpen kan zijn.

‘Kom, je mag wel even van dichtbij kijken. Hier, zie je hoe ze die standaard aan mijn hoofd hebben vastgemaakt? Mooi, he?’ Kayleigh-Joonna houdt haar hoofd scheef om Margot een goed zicht te geven - de verbinding is onzichtbaar, de huid loopt zonder enige onderbreking over van het hoofd op de standaarden. ‘En mijn oude oogleden, moet je zien hoe mooi ze dat hebben gedaan.’ Wanneer Margot de twee grote rondkijkende ogen aan beide zijden van haar hoofd weg denkt, lijkt het net alsof Kayleigh-Joonna slaapt.

De deur achter in de winkel gaat weer open, de verpleegkundige-verkoopster komt binnen. ‘Hallo,’ groet ze haar vroegere klant. ‘Leuk je weer te zien.’ Dan keert ze zich naar Margot. ‘U hebt geluk, mevrouw. De baas zegt dat ik een promotiecontract met u mag sluiten en dan doen we de hele behandeling gratis. De enige voorwaarde is dat u op nu direct het contract tekent en dat we de ogen over twee dagen kunnen aanleggen.’

‘Zie je wel,’ fluistert Alya enthousiast. ‘Ik zei het je: je krijgt ze voor niks.’ Margot valt stil. Dit gaat wel heel erg snel.

‘Als u erover wilt nadenken, dan mag dat natuurlijk, mevrouw. Dan krijgt u gewoon de veertig procent korting. Dan worden de kosten...’ Ze noemt een bedrag. Margot weet direct dat dit onhaalbaar is. Het is nu onmiddellijk. Of nooit.

‘Ik weet het niet.’ Bijna wanhopig zoekt Margot naar iemand die haar kan helpen in haar onzekerheid. Ze kijkt naar de verpleegkundige-verkoopster, naar Kayleigh-Joonna, naar haar stapvriendin Alya. ‘Durf ik deze beslissing te nemen...’

Alya kijkt bemoedigend terug. ‘Wat een buitenkansje, meid,’ fluistert ze. ‘Voor niks! Wie had dat kunnen denken!’

‘... of ga ik terug naar mijn oude leventje,’ maakt Margot haar gedachte af. ‘Saai en gewoon en elke dag hetzelfde?’ De vraag stellen is hem beantwoorden. Als een vloedgolf dendert de zekerheid over al haar twijfels heen. ‘Goed. Ik doe het.’

Alya slaakt haar bekende hoge gillette. Kayleigh-Joonna staat op en omhelst haar. De verpleegkundige-verkoopster trekt een la open en haalt papieren tevoorschijn. ‘Dan moeten we nog wat keuzes maken en wat metingen doen, mevrouw. Ik pak even de spullen.’ Het zijn lastige beslissingen, maar nadat de eerste horde is genomen, gaat de rest bijna vanzelf: de precieze kleur, de diameter van de iris en de pupil, de voorkeuren voor uitvoering van de behuizing en de bewimpering. Gelukkig is Alya zo enthousiast dat ze bij alles advies kan geven.

Wanneer Margot uren later thuis komt, vertelt ze Harry haar belevenissen en beslissingen van de middag. Of hij boos is of teleurgesteld of bang, weet ze niet precies. In ieder geval huilt hij.

‘Je ogen zijn de poorten tot je ziel. Grote ogen, dat betekent betere toegang.’ Zodra hij haar ogen ziet, komt Jasper naar haar toe. Margot ziet hem lopen, met zijn wiegende heupen en zijn grote bos haar: hij komt rechtstreeks naar haar! Van alle meisjes in de afgeladen volle TimeTrap gaat hij zonder aarzeling zomaar naast haar zitten. Ze ziet dat de ogen van alle

meiden in de hele zaal op hen gericht zijn. Jasper pakt een stoel en zet die naast haar neer. Langzaam, tergend langzaam gaat hij zitten.

Hij lacht naar haar. Het is een brede, vriendelijke lach. ‘Ze zijn mooi, meisje. Echt heel mooi.’ Hij bekijkt Margots nieuwe ogen van alle kanten. ‘En wat is het ontzettend mooi uitgevoerd, zeg. Je mag er trots op zijn!’

‘Ik kan alleen op mijn rug slapen, dat is wel lastig.’ Margot glimlacht, ze voelt haar dichte oogleden trekken. ‘Het is allemaal even wennen, denk ik.’ Jasper knikt bevestigend, dat is ongetwijfeld waar.

‘En het kijken gaat nog niet helemaal goed, ik zie af en toe dubbel,’ voegt Margot er nog aan toe. Ze geniet met volle teugen. Van alle meisjes in de hele TimeTrap heeft Jasper alleen maar aandacht voor haar!

‘Je hersenen moeten zich nog aanpassen aan de nieuwe signalen. Dat duurt wel een paar dagen.’ Hij pakt haar hand. Margot voelt rillingen over haar rug lopen – wat is dit bijzonder! ‘Laat me eens van dichtbij kijken.’

Het is een beetje teleurstellend dat hij haar niet romantisch diep in de ogen kijkt, maar vooral aandacht heeft voor de techniek. ‘Die wonden zijn mooi geworden, dat trekt straks onzichtbaar weg,’ zei hij terwijl hij aan haar slapen voelt.

‘De kleur van de irissen is heel mooi. Het is iets harder groen dan je van jezelf had. Dat is wel jammer,’ zegt hij wanneer hij haar oogkassen van dichtbij bekijkt. ‘De iris had ook wel iets groter gekund. Maar dat was voor jou waarschijnlijk net een stap te ver.’ Hij trekt even een onderste ooglid omlaag. ‘De wimpers konden een beetje dichter, maar de haartjes staan wel netjes gelijkmatig.’ Even is hij stil. Dan leunt hij achterover op zijn stoel en kijkt haar vriendelijk aan. ‘Mary. Zo heet je toch?’

‘Margot.’

‘O, ja. Margot.’ Hij haalt even diep adem. ‘Margot, ik zie in je oogbol een beetje roze, het lijkt wel een beetje bloed.’ Hij lijkt wel ongerust. ‘Daar moet je even naar laten kijken, misschien heb je een kleine bloeding.’ Dan staat hij op. ‘Ik ga verder met mijn rondje. Ik zie je misschien straks nog wel even.’ Hij drukt Margot een zoen op haar wang – dat is wat lastig, ze moet zich in een rare bocht draaien om te zorgen dat haar nieuwe oog niet in de weg zit.

‘We moeten nodig iets drinken, girls,’ roept Alya terwijl Jasper hun tafeltje verlaat. ‘We moeten Margots succes vieren.’ Margot neemt een bacootje heavy, ze heeft even een shotje nodig – de reactie van Jasper is koeler dan waarop ze heeft gerekend. Of gehoopt.

Wanneer Margot een uur later met Case het toilet bezoekt, ziet ze in de spiegel dat het oogwit van allebei haar nieuwe ogen duidelijk rood is geworden. ‘Ieeeehh, moet je kijken, Case.’

‘Dat is niet goed, liefje,’ reageert Case geschrokken. ‘Je moet direct bellen.’ Op de spoedlijn bij EyeHigh neemt niemand op. De voicemail vertelt dat ze de volgende ochtend vroeg langs kon komen.

Terwijl ze terugloopt naar haar tafeltje wordt het in de TimeTrap langzaam donkerder. Ze begint duidelijk minder scherp te zien. De spoedeisende hulp die Case belt, verwijst haar door naar EyeHigh: ‘We kunnen helaas geen behandelingen van derden overnemen, mevrouw.’

Case is zo lief om haar naar huis te brengen. Harry holt haar tegemoet om haar van de auto naar het appartement aan de arm nemen. Ze struikelt over de drempel, de trap naar de slaapkamer loopt ze in complete duisternis. Harry helpt haar om in bed te komen.

Margot wordt in het behandelcentrum geholpen door de arts van EyeHigh die ook de ingreep aan haar ogen heeft gedaan.

Toen ze vanochtend opstond, kon ze niets meer zien. Dankzij Harry kon ze naar het behandelcentrum komen. Hij heeft haar hand vastgehouden terwijl de arts met ingewikkelde instrumenten in haar lege oogkassen met de elektronica bezig was.

‘Ik denk dat dit...’ zei de arts, terwijl hij in haar linkeroogkas bezig was. ‘Wat zie je nu?’

‘Niks. Alles blijft zwart.’

Hetzelfde ritueel herhaalde zich aan de rechterkant. Na bijna een uur priegelen legde de arts met een duidelijk hoorbare zucht zijn gereedschap neer. ‘Loopt u maar even achter me aan naar mijn kamer, dan praten we daar verder.’ Aan Harry’s arm had Margot de korte afstand afgelegd, nu zitten ze in het kleine kantoortje naast de behandelkamer.

De arts voert gegevens in terwijl hij verder praat. ‘Er zijn verbindingen losgegaan in de aanhechting van de elektronica aan de oogzenuw. Dat kan gebeuren. De oorzaak is niet de kwaliteit van het afgeleverde werk. Waarschijnlijk hebt u te hard met uw hoofd geschud.’

‘Zijn mijn ogen...’

De arts laat haar niet uitpraten. ‘Nee, nee. Het ligt niet aan uw nieuwe oogbollen. Die zijn van een gerenommeerd merk. Het zijn prima producten.’ De arts schudt met zijn hoofd. ‘Door een paar uur slechte doorbloeding is er in de zenuw materiaal afgestorven. Daar kan ik niets meer aan doen.’

‘Kunt u de oogbollen vervangen door nieuwe?’ vraagt Harry. ‘Gewoon alles opnieuw doen en dan goed?’

‘Alles is al goed gedaan. Alle onderdelen die wij hebben geleverd, werken uitstekend. De operatie is goed uitgevoerd, er zijn geen ontstekingen en alles is perfect afgewerkt. Daar ligt

het niet aan.’ De arts spreekt snel, ongetwijfeld wil hij zo snel mogelijk van deze ellende verlost zijn. ‘Het probleem zit in de oogzenuw.’

‘En als u alles ongedaan maakt? Gewoon alles herstellen zoals het was en haar oude ogen terugzetten?’ vraagt Harry.

De specialist schudt langzaam met zijn hoofd. ‘Dat kan niet. De oude oogbollen zijn niet meer bruikbaar, en bovendien...’ Hij kijkt kritisch naar de lange lijst met meetgegevens op zijn scherm. ‘... repareren we dan niets aan die beschadigde oogzenuwen. We hebben twee nieuwe oogzenuwen nodig. Biologisch, van een donor. En twee nieuwe oogbollen. Bijpassend.’

‘En daarmee kan Margot wél geholpen worden?’

De specialist knikt. ‘Ja. Dan wel. Voor elke kant een oogzenuw die we rechtstreeks van een donor krijgen en een bijpassend oog. Zo snel mogelijk, voordat de rest van de zenuw er ook mee stopt.’ Hij kijkt naar Margot die het gesprek zwijgend volgt. In haar grote, wijduitstaande blinde ogen staan tranen, de vochtregulatie werkt blijkbaar nog wel. ‘Ik ga nu de donorbank bellen, maar ik moet eerlijk zijn: de kans dat er iets beschikbaar is, is nihil.’

‘Dus ik word blind...’ trekt Margot de onontkoombare conclusie.

De art knikt. Wanneer hij zich realiseert dat ze dat niet kan zien, zegt hij met tegenzin: ‘Ja, je wordt blind. Er valt een pijnlijke stilte.

‘Je kunt een oog van mij gebruiken.’ Harry zegt het zonder aarzelen, hoort Margot. ‘En het kan nu meteen.’

Zes uren en een dubbele ingreep later zitten ze samen op de bank. De beugels zijn van het hoofd van Margot verdwenen. De helft van haar hoofd is in verband gewikkeld, morgen kan

Harry het verwijderen. Ze zal met het één oog kunnen kijken. Haar ene goede oog. Harry's oog.

‘Ik ben bang, Harry. Wat moeten we als morgenochtend blijkt dat het mislukt is? Dat ik nog steeds niks kan zien?’

‘De dokter was er zeker van. Alle tests waren goed.’ Ze zal littekens overhouden op haar slapen. Eén van haar ogen zal dicht blijven, in de andere oogkas zal Harry zijn eigen oog zien. De kleur is zijn eigen matte mengeling van blauw en grijs en niet het prachtig heldere groen dat Margot altijd had gehad, maar daarmee kan hij leven.

‘Jij klinkt zo rustig, Harry. Maar jij vindt het toch zeker net zo spannend als ik? Jij hebt één van je ogen hiervoor opgeofferd. Het zou verschrikkelijk zijn als dat voor niets was.’

Hij kijkt haar aan. Met één oog, zonder diepte. Hij ziet dat Margot met haar hoofd wiebelt alsof ze met haar gezicht ook haar evenwichtsgevoel is kwijtgeraakt.

‘De dokter zei dat het goed zou gaan, dus dat geloof ik.’ Hij haalt zijn schouders op, een gebaar dat Margot natuurlijk niet kan zien. ‘En als het nodig is, mag je mijn andere oog ook hebben.’ Hij kust Margot op haar verband.

‘Ik zal je altijd zien.’